

1. fejezet - Baráti összejövetel

A szokatlan formájú, girbegurba épület ablakai hívogatóan meleg fényt árasztottak a kora nyári estébe. A bársonyosan fekete égboltot pettyező csillagok fényében halványan derengett a régi, kissé rozogának tűnő házat borító friss festés, mely nappal kihívóan virított sötétvörös színével, és aransárga ablakkereteivel.

A kert végében kígyózó ösvényen magányosan közeledő alak gúnyosan elhúzta a száját.

Griffendélesek, ezt le sem tagadhatnák - gondolta magában, sötét szeméit az ég felé fordítva. - Semmi érzékük sincs a finomságokhoz, a jó ízlésről már nem is beszélve. - Nem volt lelkiismeret furdalása, amiért leendő vendéglátóit becsmérelte magában, pedig ők semmivel nem szolgáltak rá lesújtó véleményére.

A Weasley család otthona - ahogy barátaik emlegették: az Odú -, régen látott hasonló vendégseregletet, mint ezen az estén.

Pontosan egy év telt el azóta, amikor sok nyomasztó év után végre felszabadultan ünnepelhetek. Ekkor következett be Tom Denemnek - vagy ahogy mások nevezték: *Tudjukkinek*, Voldemornak, illetve Sötét Nagynak -, és követőinek végső bukása. A Roxfort Boszorkány és Varázslóképző Szakiskolát ért támadás során sikerült letartóztatni szinte minden csatlósát, így a rettegett halálfalók azóta - egyetlen család híján -, a hírhedt varázslóbörtönben, az Azkabanban töltik jól megérdemelt büntetésüket.

Az évforduló mindenképpen okot adott az ünneplésre, ezt még a mogorva, sötét alak sem vitathatta. Sőt, talán ő volt az, aki a legendás Kis Túlélő, Harry Potter után a legnagyobb változásokat élhette meg azóta a bizonyos nap óta.

Élete nagy részét nála hatalmasabb erők szolgálatában élte le, és miután felszabadult az addigi életét meghatározó, nyomasztó kötelezettségek alól, meglehetősen nehezen boldogult újdonsült szabadságával. Soha, senkinek nem ismerte volna be, milyen sokat számított neki akkoriban, hogy Harry Potter kiállt mellette, és érezte vele, hogy továbbra is szükség van páratlan tudására és felülmúlhatatlan képességeire. Sosem hitte volna, hogy egy napon a hajdan korrupst és tehetetlen Mágiaügyi Minisztériumnak fog dolgozni. Igaz, most sem publikus, hogy rendszeresen segíti tanácsaival az Aurorparancsnokság munkatársait, mint amolyan mugli titkos ügynök: Név nélkül, arc nélkül, míg látszólagosan a Mérgek és Sötét Bájitalok alosztályán tevékenykedett, valójában a háttérben folyamatosan ellátta útmutatással a Malfoy család felkutatásán fáradozó aurorokat.

Néhány nappal ezelőtt azonban végre felragyogott előtte a várva várt lehetőség, egy szigorúan titkos küldetés formájában. Úgy érezte, elérkezett a pillanat, hogy végre megszabaduljon az utolsó nyomasztó dologtól, amely régi életéhez köti, azonban kiderült, hogy a cél érdekében előre nem látott nehézségekkel kell majd megbirkóznia. Bízott benne, hogy sikerül boldogulnia a feladattal a felmerülő hátráltató tényezők ellenére is.

Pontosan ez volt az, ami ezen az estén az Odúba hozta a hírhedt bájitalmestert.

Nem volt véletlen, hogy mint mindig, Perselus Piton most is utolsóként érkezett. Még mindig szokatlan volt számára a gondolat, hogy nem felsőbb utasításra hívták meg, és ő sem kapott parancsot, hogy megjelenjen az összejövetelen. A volt bájitaltan professzor nem egészen érezte magát a jó kedélyű társaságba illőnek, mégsem szívesen mondott volna le a tőle megszokott látványos, és meglehetősen hatásos belépőről.

A durva kopogtatásra Molly Weasley mosolygós, kerekded alakja jelent meg az ajtónyílásban.

- Légy üdvözlöve, Perselus! - tárta ki előtte az ajtót, betessékelve az enyhe időben is fekete talárjába burkolózó férfit.

Piton kimérten biccentett, majd méltóságteljesen belépett a konyhába. A néhány pillanatra megszokadt beszélgetés azonnal folytatódott, amint a jelenlévők felismerték, és köszöntötték a későn jövet.

Hiába, mióta köztudott lett, hogy a háború során valójában melyik oldalon álltam, a megjelenésem már nem rettent el az embereket. Azért annak is megvolt a maga varázsa - gondolta Piton enyhe nosztalgiával emlékezve a hajdani, félelmet türköző arcokra.

Minden jelenlévő kedves mosollyal fogadta a bájitalmestert, akit ezúttal is zavarba hozott, hogy a házigazdák - sőt, a vendégek nagy része is -, régi barátként bánik vele. Az évekig tartó kémkedés során megtanulta leplezni valódi érzelmeit, így aztán arcvonásai semmit sem árultak el gondolataiból. Komor tekintettel üdvözölte a konyhában beszélgetőket: Mollyt és Arthurt, a házigazdákat, fiaikat: Charlie-t, Billt, valamint Fleur-t, a legidősebb fiú fiatal feleségét, akinek széke alatt egy csúszó-mászó korbán járó apró kislány motoszkált: Amelie, a legifjabb Weasley palánta. Percy és menyasszonya, Penelope Clearwater Mollyval beszélgettek a nyár végére tervezett esküvő előkészületeiről.

Rémszem Mordon és Mundungus Fletcher az egyik sarokban vitatkozott valamilyen ritka, sötét varázstárgy eredetéről, és csak mogorván intettek az érkezőnek. Mindkettőjüknek jó okuk volt rá, hogy ne

omoljanak a nyakába, hiszen egyikük alakját többször is bitorolta Piton a sötét oldal elleni harc során, a másikat pedig tolvajlásra kapta, amelyet az illető inkább szeretett volna elfelejtetni.

Remus Lupin és Tonks - akinek ölében egy apró, kék színű hajjal és meleg barna szemekkel megáldott csecsemő gögicsélt -, mosolyogva köszöntötték. Furcsamód kellemesen érintette, és zavarba hozta a gesztus, ezért inkább elfordult, miután egy mogorva biccentéssel viszonzta kedvességüket.

Hogy elkerülje a szokásos üdvözlő és faggatózó frázisokat, Piton sietve elhagyta a konyhát, hogy csatlakozzon a nappaliba vezető folyosón álló McGalagony professzorhoz, aki Kingsley Shacklebolttal, és Aberforth Dumbledore-ra beszélgetett, megosztva egymással a Roxfortos újságokat, és minisztériummal kapcsolatos híreket.

- Beszélünk kell! - fordult a szélesen mosolygó, sötét bőrű aurorhoz a bájitalmester, miután mindannyiukat üdvözölte.

Kingsley udvariasan elnézést kért a többiektől, és egy félreeső sarokba húzódva halk tárgyalásba kezdett az újonnan érkezettel.

A háziasszony rövidesen a vacsoraasztalhoz szólította a vendégsereget.

Az emeletről leviharzott fiatalok hirtelen elárasztották az ünnepi alkalomra átalakított konyhát: Harry Potter, Ginny, Ron, Fred és George Weasley, Hermione Granger, valamint Katie Bell és Angelina Johnson nevetgélő áradatként zúdultak le a lépcsőn, ám szinte mindannyian elhallgattak egy pillanatra, amikor megpillantották a sarokban beszélgető bájitalmestert. Piton elégedetten figyelte, amint volt diákjai arcán átsuhan a riadalom, amit hosszú évek szigorával oltott beléjük.

Már ezért megérte eljönni - gondolta önelégülten, miközben pillantása az egyetlen töretlenül mosolygó arcra vándorolt: Harry könnyedén biccentett felé, mintha nem is ő lett volna, aki éveken át szekírozta. Barátságosan rámosolygott miközben átölelte a barátnőjét, Ginnyt, és helyet foglaltak az asztal körül.

A vacsora alatt kellemes, meghitt hangulat uralkodott, amíg kedélyes beszélgetés közepette elköltötték az ízletes ételeket. A fiatalok felszabadultan évődtek egymással, a társaság többi tagja pedig a háború óta beállt változásokat taglalta. Egyedül Hagrid és Gróp hiányzott a társaságból, akik néhány nappal ezelőtt, a tanév végén Franciaországba utaztak, hogy meglátogassák a vadőr menyasszonyát, a szintén félóriás Madam Maxime-ot.

A többiekkel ellentétben Piton szinte teljesen szótlánul evett, mindössze néha felelt egy-két szóval Kingsley, vagy Aberforth kérdéseire. A figyelmes szemlélő azonban elcsíphette volna egy-egy szúrós pillantását is, amely egyenesen Lupin felé irányult, mintha valami kellemetlen reakcióra várna felőle.

Miután mindenki jóllakott Molly ízletes főztjétől, a társaság bevonult a kényelmesen tágassá alakított nappaliba. A vendégsereg hamarosan kedélyesen beszélgető csoportokra bomlott. A legtöbben helyet foglaltak a kanapékon és székeken, vagy megálltak a kandalló tűzének közelében, a fiatalok pedig a szőnyegre tett párnákra telepedtek, felidézve a roxfortos éveket és a Griffendél klubhelyiségének hangulatát. A halk zsongást néha felharsanó nevetés, lányos kuncogás, vagy valamilyen Weasley Varázsvicc termék extrém hanghatása törte meg, jelezve, hogy a fiatalabb korosztály tevékenyen kiveszi a részét a mulatságból.

Most volt ugyan az évfordulója a Sötét Nagyúr végső pusztulásának, azonban a beszélgetések rendszerint kerülték a Roxfortban zajlott csata, vagy Voldemort és csatlósai rémtetteinek említését. Nem akarták, hogy a múlt beárnyékolja az előttük álló, felhőtlennek tetsző jövődőt, hiszen más okból is különleges nap volt ez a mai. Több dolgot ünnepeltek egyszerre:

Ginny, a Weasley család legkisebb - és egyetlen - leánygyermeké sikeresen teljesítette a nehézségétől híres RAVASZ vizsgát, a Roxfort Boszorkány és Varázslóképző Szakiskolában. Mivel a varázsvilágban a hetedév végét záró vizsga eredményi határozzák meg, hogy az ifjú boszorkány, vagy varázsló milyen lehetőségek közül válogathat a továbbtanulás, illetve a munkahelykeresés területén, az esemény hordereje mindenki számára nyilvánvaló volt. A lány eredményei nem sokkal maradtak el Hermione múlt évi teljesítménye mögött, így hát szabadon jelentkezhetett a hön áhitott gyógyító képzésre, amelyet minden évben a Szent Mungo Varázsnnyavalya- és Ragálykúráló Ispótyály gyógyítói indítanak.

Mindezek mellett az sem volt elhanyagolhatónak mondható, hogy Ron - a legkisebb fiúgyermek -, szintén sikeresen teljesítette az Aurorképző Főiskola első tanévét Harry Potterrel együtt.

A fiatalok mindannyian nagyon jól szórakoztak. Fred és George most először hozták el barátnőiket - Katie Bellt és Angelina Johnst -, egy családi összejövetelre. Időbe telt, míg az ikrek végre kikötöttek a lányoknál, miután egy év alatt kiélvezhették a felhőtlen béke nyújtotta összes szórakozási lehetőségeket, de továbbra sem tudtak kibújni a bőrükből: Állandóan szerepet cseréltek a lányokat ugratva, ám azok meglepően jól vették a dolgot. Mint később felvilágosították a diszkréten kíváncsiskodó Ginnyt, mindketten biztosak voltak benne, hogy amikor hazamennek, a megfelelő fiatalember van mellettük, bár, hogy ezt miből tudták megállapítani, az egyelőre rejtély maradt.

Harry és Ron egyformán büszkék voltak saját iskolai teljesítményükre. Tisztában voltak vele azonban, hogy a következő évtől alig lesznek közös óráik, hiszen külön-külön folytatják majd tanulmányaikat az intézményen belül. Megpróbálták tudomást sem venni róla, hogy az első év mindenkire érvényes alapképzése után RAVASZ eredményeik szerint szakosodnak a tanulók.

Ron - siralmas bájitaltan teljesítményének köszönhetően - rendfenntartó és biztonsági védelem szakon tanulhat majd tovább, ahol a hangsúly a hatékony védekezésen, lefegyverzésen, felderítésen, védelmi varázslatok felismerésén és elhelyezésén van. Az itt végzett tanulók a diploma megszerzése után elsősorban rendezvények, sportesemények, intézmények és hivatalos személyek, valamint veszélyes bűnözők védelmét, és biztonságba helyezését látják el.

Harry ezzel szemben részt vehet a következő tanévben kezdődő, magasabb szintű, nyomozati és állambiztonsági képzésen, amely sokkal komolyabb tantárgyak elsajátítását is igényli, mint amilyen például a magas szintű bájitaltan, az okklumencia, és a legillimencia. Ezen felül a stratégia, a diplomácia és a különféle álcázási technikák is szerves részét képezik az emelt szintű tananyagának.

Hermione szerényen meghűzódott a hangosan nevetgélő, iskolai kalandjaikat hadonászva előadó fiúk mellett. Mindannyian tisztában voltak vele, hogy a lány idei teljesítménye nem mérhető a többiekéhez, ám ő szerényen említette csak, hogy a Mágia Bölcséleti Egyetemen minden vizsgája sikerült, és nyárra is komoly tervei vannak.

- Képzeltétek mekkora volt, amikor az első okklumencia órán belépett az ajtón Rémszem - magyarázta hevesen gesztikulálva Ron, miután ellenőrizte, hogy az exauror hallótávolságon kívül van. - Sorban mindkinek a szemébe nézett a varázsszemével, és egyszer csak megszólalt: *MacLoad, jó lesz, ha visszaadja Miss Alderton elcsent melltartóját!*

- Hát ez csúcs lehetett! - lelkesedett George, miközben mindannyian hahotázva elborultak a szőnyegen.

- Szuper! - vigyorgott Ginny fülig érő szájjal.

- Ez majdnem olyan jó, mint amikor a Roxfortban görénnyé változtatta Malfoy - vetette közbe Fred, miközben könnyeit törölgetve feltápáskodott.

- Ne feledd, hogy az valójában Barty Kupor volt! - figyelmeztette a fiút Hermione.

- Nehogy meghallja az öreg, mert akkor mi is hasonló sorsra jutunk - vetette közbe Harry, a sarok felé pillantva.

- És mihez kezdett veled? - kérdezte kíváncsian Ginny.

- Hát Harryt azonnal kiállította középre - folytatta Ron csendben mosolygó barátja helyett. - Amikor már minden szem rámeredt, mélyen a szemébe nézett. Csak úgy sistergett a levegő a feszültségtől. Akkor aztán egyszer csak fennakadt Rémszem varázsszeme és mozdulatlanra dermedve a plafonra meredt. Az öreg azonnal kiesett a szerepéből, de hiába bökdöste, kocogtatta, nem járt sikerrel. Végül káromkodott egy nagyot, feladta olvasni az elméletet, letelepedett a katedrára, és ott, az orrunk előtt kivette a varázsszeszközt a szemüregéből, hogy megbarkácsolja. A lányok közül néhányan majdnem elájultak!

- Mit csináltál vele, Harry? Megátkoztad? - faggatta Angelina.

- Na, azt azért nem. Amikor megelégettem, hogy a gondolataim között próbál turkálni, egyszerűen ráküldtem egy nonverbális *Immobilus*-t - felelte szerényen mosolyogva a kérdező.

- Az év végi vizsgán nem volt nagyon maximalista az öreg? - kérdezte Tonks, aki melljük kucorodott, miközben a kis Tedet ringatta a karjában.

- Á, nem volt gond - legyintett Ron. - Harry vizsgázott nála a legjobban az évfolyamban, de még én is simán átmentem.

- Azért ebben volt némi szerepe a Hermione által tartott gyakorlatoknak is - jegyezte meg kaján vigyorral Ginny, és barátnőjére kacsintott.

Piton éber tekintettel, távolabbról követte a beszélgetést, és nem kerülte el figyelmét, amikor Harry enyhén kihúzva magát a dicséret hallatán, őt keresi a szeme sarkából. Érezte, hogy a fiú azt akarja, hogy büszke legyen az ő specialitásából nyújtott teljesítményre. Arcán egyetlen rezzenés sem mutatta, hogy elérte volna a kívánt hatást, inkább hátrébb húzódott a félhomályba, és tovább tárgyalt Kingsleyvel, fél szemét és fülét továbbra is a fiatalokon tartva.

- Kíváncsi leszek, vajon jövőre ki tanítja majd a Legilimenciát. Az sokkal érdekesebb lesz - jegyezte meg Harry.

Egyikük sem vette észre, hogy a bájitalmester fekete szemei az utolsó szavakra élénken felcsillannak.

- Ti tudjátok, hogy az aurorképzéshez nyári gyakorlatot is kell végezni? - tudakolta témát váltva a többiektől Ron.

- Ez már az én időmben is így volt - felelte Tonks, miközben kislánya haját simogatta, mely még álmában is kékről zöldre változtatta a színét. A lányok áhítással bámulták a békésen alvó gyermeket.

- Kingsley eddig nem árulta el, mit fogunk csinálni, csak annyit mondott, hogy személyre szabott feladatot kapunk. - Harry arcán őszinte lelkesedés tükröződött, Ron azonban inkább szenvedő képet vágott.

Nyilvánvaló volt, hogy sokkal szívesebben töltené az időt barátnője társaságában, vagy kviddicsezéssel, mint munkával és tanulással.

- Hát az bármi lehet. Úgy hallottuk, voltak, akiket alantas munkákra kényszerítettek a gyakorlat során - súgta Ron aggódalmasan.

- Biztosan beosztanak majd Piton mellé meztelen csigákat darabolni - vetette fel nyomban Fred, és fivérére kacsintott, aki azonnal rátromfolt.

- Vagy az Azkabanba mentek kisegítőnek, és mágia nélkül kell majd cellákat takarítanotok. Mindenki tudja, hogy oda nem lehet pálcával belépni, nehogy a volt halálfalók megszerezzék, és szökni próbáljanak.

- Lehet, hogy másik pályát kellett volna választanom? - kapkodta a fejét kétségbeesetten Ron.

- Ne félj, ilyesmit csak Caramel miniszterségének idejében csináltattak a tanulókkal - próbálta megnyugtatni Tonks. - Én például egész nyáron a könyvtárban kutattam a különböző varázsjogi esetek között, hogy segítsen a bíróság munkáját.

- Hát az sem egy leányálom - nyögte a vörös üstökű fiú, akinek arca még hajánál is pirosabbra gyúlt, amikor Hermione szigorú tekintetével találkozott pillantása.

- Kingsley utalt rá, hogy ma este végre megtudjuk, mi vár ránk. Megpróbálhatnánk beszélni vele - javasolta Harry.

- Akkor várnod kell, ugyanis amióta Piton megjött, folyton együtt pusmognak a sarokban - jegyezte meg Hermione, fejével a szoba túlsó végében beszélgető varázslók felé intve.

- Rossz jel! - húzta fel a szemöldökét tréfásan Ginny, csak, hogy bátyját bosszantsa.

Ron meglehetősen nehezen emésztette meg legjobb barátja, és félelmetesen szigorú hajdani bájitaltanáruk rendhagyó kapcsolatát. Nem tudta barátságának nevezni, bár Harry kitartott amellett, hogy a feltétlen bizalom, és a köztük lévő mágikus kötés révén kialakult látszólag rideg, mégis valamilyen szinten bensőséges viszonyuk leginkább ilyesmire emlékeztet.

Ahogy késő estébe fordult az idő, a vendégek sorban elbúcsúztak. Először Bill, Fleur és a kis Amelie, azután Percy és menyasszonya, Tonks, Remus és a kicsi Ted, majd az ikrek és a lányok távoztak. Végül Rémszem, Mundungus, Aberforth és McGalagony professzor is követték őket. Még Charlie is elhagyta az Odút, igaz ő nem ment túl messzire: A ház melletti régi seprűtárolót ugyanis átalakították, hogy otthont adjon a kis árván maradt unikornisnak, akinek ápolását a fiatalember magára vállalta Hagrid távollétében.

Molly nekilátott eltakarítani a vacsora romjait, miközben Arthur elkezdte helyreállítani a ház belsejének eredeti állapotát.

- Ginny! Segíts rendet rakni a konyhában, kérlek! - hallatszott be Mrs. Weasley inkább parancsoló, mint kérő hangja.

A lány fintorogva feltápáskodott Harry öléből, egy puszit nyomott a fiú arcára, és nyomában a szolgálatkész Hermionéval elhagyták a nappalit.

Ron és Harry szintén felkészülődtek, hogy kivegyék a részüket a pakolásból, amikor a szoba túlsó végéből két alak lépett eléjük. Meglepetten torpantak meg, hiszen eddig észre sem vették, hogy Piton és Kingsley még itt vannak.

- Fiúk, lenne valami, amit meg kell beszélünk - kezdett bele mondandójába az auror.

- Ugye a gyakorlatról van szó? - fintorgott Ron.

- Megtudhatjuk végre, mi lesz a feladatunk? - kérdezte Harry, és reménykedve pillantott Pitonra. Az, hogy a bájitalmester is jelen van, máris izgalmassá tette számára a kérdést. Az utóbbi napokban többször is megpróbált információt kihúzni a férfiből, de egyszer sem járt sikerrel.

- Az Aurorparancsnokság úgy döntött, hogy nektek nem kell részt vennetek az Azkaban fenntartási gyakorlaton, hiszen már jártatok ott korábban, sőt ettől az évtől a diplomamunka idejére halasztották a varázsjogi esettanulmány kutatást is.

A két fiú megkönnyebbülten felsóhajtott, hiszen éppen ezeket szerették volna leginkább elkerülni. Izgatottan várták a folytatást.

- Az eddig végrehajtott tetteitekre való tekintettel, valamint azért, mert egy bizonyos ügyben részben érintettek vagytok, különleges megbízásban fogtok részt venni - folytatta a fekete bőrű férfi, széles mosollyal. - Perselust fogjátok elkísérni egy szigorúan titkos útra. A részleteket tőle fogjátok megtudni. Ne feledjétek, hogy nyár végén részletes beszámolót kell leadnotok a feladataitokról, és a tapasztalataitokról.

Ron arcáról azonnal eltűnt a megkönnyebbült mosoly, tekintetében rémület költözött. Harry ezzel szemben várakozásteljesen pillantott az összefont karral őket méregető varázslóra. Piton zárkózott, érzelemmentes arca nem árult el semmit, ám szúrós tekintetében mintha egyszerre lett volna jelen bosszankodás és káröröm.

- Anya tudja már? - szaladt ki Ron száján önkéntelenül, ám azonnal zavartan lesütötte a szemét. - Mindig nehezen viseli az ilyesmit...

- Arthur ma este beszélt vele - nyugtatta meg Kingsley. - Gondolom, mondanom sem kell, hogy a küldetés során mindvégig feltétlen engedelmességgel tartoztok Perselusnak. - Végignézett a két fiún, akiken jól látszott a vonakodás. - Még egy jó tanács: Próbáljátok átültetni a gyakorlatba, amit az év folyamán a könyvekből megtanultatok! Sok sikert, fiúk!

Mindkettőjükkel férfiasan kezet rázott, majd Pitontól is elköszönt, és magukra hagyta őket a nappali közepén. Az eddig otthonosnak érzett helyiség több fokkal hidegebbnek tűnt a bájitalmester szigorú pillantásának kereszttüzeiben.

- Elárulhatja nekünk, mi lesz a feladatunk? - törte meg a csendet Harry, bátran állva a varázsló pillantását.

- Előre kell bocsátanom, hogy ez az egész nem az én ötletem volt, különösképpen nem Weasley esetében - jegyezte meg kimérten Piton. - A miniszter úr óhajtotta úgy, hogy ne a szokványos auror gyakorlaton vegyetek részt, bár valószínűleg ebben szerepe lehetett Albus Dumbledore portréjának is, mely még mindig mindenbe beleüti az orrát, aminek köze van hozzád, Potter. - Mélyet sóhajtott, mint aki megadja magát a sorsnak, és folytatta. - El fogtok kísérfni egy bájitaltani konferenciára, amelyet a Durmstrangban rendeznek a nyári szünet ideje alatt.

Ron arca elszürkült a döbbenettől. Ennél unalmasabbat el sem tudott volna képzelni. Még az Azkabani takarítószolgálat is vonzóbb volt a felvázolt lehetőséghez képest. Harry kíváncsian méregette a férfit.

- Ez túl egyszerűnek látszik, kivéve akkor, ha csak el akarnak távolítani minket Angliából. Ugye nem csak erről van szó? Találtak valami gyanúsat arrafelé?

- Ez valóban csak a fedőtörténet, hogy a megjelenésünk ne keltsen gyanút azon a környéken - bólintott Piton értékelve az észrevételt. - Vannak jelek, amelyek a Malfoy család tevékenységére utalnak. Mivel az ő módszerük arról híres, hogy politikai vonalon is szeretnek érvényesülni, a diplomáciai bonyodalmak elkerülése végett végig inkognitóban kell tevékenykednünk. A feladat elsősorban információ gyűjtés, és helyzetfelmérés.

- Nem gondolja, hogy ehhez nem pont magát kellene odaküldeniük? - firtatta Harry, enyhe aggodalommal hangjában. Pontosan tudta, hogy az utolsó szabadlábón lévő halálfalók és Voldemort szimpatizánsai bosszújának Piton az egyik elsődleges célpontja.

- Bizonyára mindannyian álcázva utazunk majd - vetette közbe Ron, aki végre megtalálta a hangját, most, hogy a Malfoy név szóba került.

- A pontos részleteket majd később megtárgyaljuk - tért ki a válsz elöl Piton. - A konferencia előtt teszünk egy pár napos kitérőt Izlandra, hogy megszerezzünk néhány elengedhetetlenül fontos információt. Úgy készüljétek, hogy július 15-én este indulunk Dumbledore Menedékéből.

- Mit vigyünk magunkkal? - kérdezte kissé tanácstalanul Ron.

- Azt hiszem, ez ügyben megbízhatok a barátod tanácsaiban, Weasley. Fel fog világosítani a küldetésen szükséges felszerelésről, de előveheted a főiskolai jegyzeteidet is - vetette oda cinikusan a férfi, majd búcsút intve, lobogó talárral kiviharzott a szobából.

- Tudtam, hogy nem ússzuk meg gyötrelmek nélkül ezt a nyarat! - nyögte Ron, és lerogyott szőnyegre. - Ez aztán nem hiányzott!

- Vigasztaljon a tudat, hogy Malfoyék nyomában leszünk. Ez azért izgalmasnak ígérkezik.

- Vajon mit keresünk éppen Izlandon? Még jó, hogy most nyár van, a fene sem kívánja az egész napos sötétséget. A hidegről nem is beszélve...

- Sejtelmem sincs, mit akarhat ott Piton. Halványan úgy rémlik mágiatörténetből, mintha ott is élneek varázslók...

- Majd megkérdezzük Hermionét. Nála jobb, két lábon járó lexikon nem létezik - lelkesedett fel kissé Ron. - Kár, hogy a lányok nem jöhetnek velünk legalább Izlandra. Kérdezd meg a vén denevért! Neked biztosan nem harapja le a fejedet, és talán meg tudod győzni, hogy az ő rúnaismeretei nélkül nem boldogulnánk. Tudod, hogy éppen ilyesmire szakosodott. Képes volt nyárra is felvenni egy plusz kurzust, ahol az egyiptomi hieroglifákat és a krétai írásokat fogják tanulni. Alig fogom látni. Ha velünk jönne, legalább valamennyit együtt lehetnénk...

- Majd beszélék Pitonnal, hátha belemegy - vigasztalta Harry. - Azt is bedobom, hogy a lányokkal együtt úgy festünk majd, mint egy turistacsoport. Kíváncsi leszek, milyen képet vág hozzá. Azt hiszem, a biztonság kedvéért nem árt, ha felhúozok néhány védőpajzsot, hátha megátkoz mérgében.

- Azért az életedet ne tedd kockára ennyiért. Majd csak elboldogulunk valahogy.

- Úgy érzem, jó néhány dolog van, amit Piton nem kötött az orrunkra - morogta maga elé Harry.

A bájitalmester kilépett az éjszakába, és mélyet lélegzett a tiszta, friss levegőből. Most már nincs visszaút - gondolta, kissé kellenlennül.

Örült, hogy sikerült elérnie az Aurorparancsnokságnál, hogy rábízzák az utolsó szökésben lévő bizonyítottan halálfaló család becserkészését. Két és fél éve nyomasztotta a tudat, hogy az élete Draco Malfoyhoz van bilincselve a Megszeghetetlen Eskü eltéphetetlen kötelékével, és most végre feltűnt egy reménysugár, mely azzal kecsegtetett, hogy elérheti célját.

Az, hogy ehhez koloncként magával kell vonszolnia Harry Pottert, sőt, még a nála sokkal fárasztóbb ifjú Weasleyt is, igencsak kellemetlenül érintette, azonban ez volt a minisztérium egyetlen kikötése. Voldemort pusztulása óta Rufus Scrimgeour álláspontja sokat változott a *Kis Túlélő*vel kapcsolatban. A Reggeli Próféta egy időben egyszerűen *Szabadítóként* emlegette, amivel elérték, hogy a fiú hónapokig ne menjen varázslók közé, ám azóta szerencsére valamennyire elcsitult körülötte a felhajtás. Nem verték ugyan nagydobra, de a minisztérium vezetősége körében afféle *titkos fegyvernek* tekintették a fiatalembert, aki éppen hogy csak elkezdte az aurorképzést.

Piton tisztában volt vele, hogy akárcsak Harryt, őt is kihasználják: Szükségük volt magas szintű bájitalmesteri tudására, a sötét varázslatok terén szerzett tapasztalataira, de elsősorban azt a találékonyságot és kreativitást akarták kamatoztatni, amit évekig kiválóan alkalmazott kémtevékenysége során.

Mindez azonban nem volt szokatlan számára, és cseppet sem érdekelte. Az előtte lebegő cél érdekében mindig is képes volt áldozatot hozni.